

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Одлуком Изборног већа Филозофског факултета од 7.11.2019. године изабрани смо у комисију за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област ОПШТА ПСИХОЛОГИЈА.

На конкурс објављен 13.11.2019. у огласним новинама Националне службе за запошљавање, "Послови", пријавила се једна кандидаткиња, др Зорана Јолић Марјановић, доцент.

Проучивши конкурсни материјал, подносимо Изборном већу следећи

ИЗВЕШТАЈ

Кључни подаци из радне биографије: академско образовање, звања и запослења. Др Зорана Јолић Марјановић рођена је 1977. године у Београду, где је завршила основну и средњу школу. Основне студије психологије на Филозофском факултету у Београду започела је 1996, а окончала 2001. године, са просечном оценом 9,39. Током студија је била стипендиста Републичке фондације за развој научног и уметничког подмлатка. Магистарске студије на Катедри за развојну и педагошку психологију истог факултета уписала је 2001, а завршила 2007. године, положивши испите са просечном оценом 10,00 и одбранивши магистарску тезу под називом „Персонални корелати социјалне компетентности“ (ментор проф. др Ксенија Радош). Звање доктора наука стекла је 2014. године, такође на Филозофском факултету Универзитета у Београду, успешно одбранивши докторску дисертацију „Савремени приступи у процени интелигенције – предиктивна ваљаност тестова социо-емоционалне и практичне интелигенције“.

Непосредно по завршетку основних студија, фебруара 2002. године, др Зорана Јолић Марјановић запослила се као асистент-приправник на Факултету за специјалну едукацију и рехабилитацију (на предмету Педагошка психологија). На истом факултету унапређена је у звање асистента. Паралелно с ангажманом на ФАСПЕР-у, у периоду од 2002. до 2005. године, асистирала је у извођењу вежби из предмета

Ментално тестирање деце на Одељењу за психологију Филозофског факултета у Београду. 1. октобра 2008. прешла је да ради са пуним радним временом на потоњем факултету, где је 2015. године унапређена у звање доцента.

Рад у настави. Као што се из горенаведеног може видети, др Зорана Јолић Марјановић има дугогодишње искуство у педагошком раду. Актуелно изводи део наставе из четири предмета на основним студијама Одељења за психологију: Психологији интелигенције, Психологији даровитости, Когнитивном процењивању 1 и 2, као и на предмету Савремени трендови у истраживању и процени способности на докторским студијама. У свом раду се ослања на различите наставне методе, уз посебан нагласак на активном учешћу студената у настави и пружању менторског вођења у процесу испуњавања предиспитних обавеза (састављања самосталних извештаја, семинарских радова и сл.). У наставу редовно уводи и додатне садржаје, како би студенти стекли увид у савремене трендове и сазнања у областима које су покривене предметима на којима је ангажована.

Кандидаткиња је такође задужена за организацију студентских пракси у области психологије образовања на основним и мастер студијама, што подразумева успостављање сарадње с различитим образовним институцијама, упућивање студената у рад с менторима, праћење активности студената на пракси и оцењивање њиховог учинка на основу извештаја о обављеном практичном задатку.

Кандидаткиња је више пута била ментор за израду завршних радова на основним студијама и члан у комисијама за одбрану дипломских/мастер радова и докторских дисертација.

Укупна просечна оцена педагошког рада др Зоране Јолић Марјановић, утврђена на основу студентских евалуација, за период 2015–2019. износи 4.83.

Научно-истраживачки рад. Од 2017. године др Зорана Јолић Марјановић је заменик представника Србије на пројекту „European Network on Individualized Psychotherapy Treatment of Young People with Mental Disorders“ (TREATME, CA 16102). Такође, кандидаткиња од јануара 2011. учествује као истраживач на пројекту Института за психологију „Идентификација, мерење и развој когнитивних и емоционалних компетенција важних друштву оријентисаном на европске интеграције“ (179018, Министарство за науку у итехнолошки развој Републике Србије).

Др Зорана Јолић Марјановић је коаутор двају уџбеника, једног универзитетског и једног намењеног ученицима средње школе. Поред тога, објавила је укупно 60 радова

из области психологије образовања и психологије индивидуалних разлика; од тог броја 13 радова је објављено у домаћим и међународним научним часописима, а 8 у зборницима радова националног и међународног значаја, док су преостала 49 саопштења на домаћим и међународним научним и стручним скуповима (8 је штампано у целини). Радови кандидаткиње цитирани су 113 пута (према Google citation, h-index=6).

У наставку овог извештаја осврнућемо се само на универзитетски уџбеник и радове у часописима и зборницима који су објављени након избора кандидаткиње у звање доцента.

1. Кандидаткиња је заједно са М. Арсеновић-Павловић и С. Антић написала универзитетски уџбеник *Педагошка психологија*, који покрива истоимену научну област односно област **психологије образовања**, а објављен је 2017. године. Садржај уџбеника изложен је на 598 страна и обухвата седам поглавља основног текста, 25 прилога који чине приручник за вежбе, те индекс релевантних појмова. Основни текст организован је у следеће целине (поглавља): I Предмет и методе педагошке психологије и утицај различитих школа на образовне системе; II Учење; III Психологија онога ко учи; IV Психологија наставника; V Образовна делатност у реалном друштвеном контексту; VI Евалуација образовног система; VII Кризна педагогија и промене у образовном систему. У првом, најобимнијем поглављу, најпре се разматрају предмет и основни проблеми којима се бави савремена психологија образовања, при чему се – поред свих познатих тема које су незаобилазне у уџбенику из ове области – посебна пажња поклања новинама у дефинисању педагошко-психолошких проблема из перспективе кризне и феминистичке педагошке психологије. Поглавље се потом усмерава на методологију истраживања у психологији образовања, при чему се прво даје посебан осврт на етичка питања и моралну одговорност научника у стицању и конструисању знања, а потом детаљно објашњава природа и употреба квантитативних и квалитативних метода и техника. Овај део текста обилује многобројним примерима употребе обрађених метода и техника објављених у релевантној домаћој и иностраној литератури. Друго поглавље дефинише појам и потом темељно објашњава различите облике учења. У поглављу су посебно обрађене специфичности у учењу и указано на значај одређених облика учења у популацији деце и одраслих са неком врстом ометености. Исто поглавље даље обухвата методе подучавања и учења у настави, стратегије и тактике учења и питања

индивидуализације наставе. Овим поглављем обухваћене су и традиционалне теме педагошке психологије као што су памћење и заборављање, мерење напредовања у учењу, фактори успешног учења, метакогниција и мотивација за учење. Треће поглавље уџбеника фокусирано је на индивидуалне разлике у образовном контексту, па се овде разматрају: а) појам интелигенције и значај разлика у интелектуалним способностима за образовање, б) готовост за полазак у школу с посебним нагласком на факторима који доприносе спремности за школовање, а тичу се развоја идентитета, социјално-емоционалног развоја и и васпитних поступака родитеља и средине (подстицајне или депривирајуће) у којој дете одраста, в) специфичности деце са различитим видовима ометености које се нужно одражавају на школско учење и напредовање, г) потребе даровитих ученика у образовању и д) положај деце и младих у Србији (њихова права, партиципација и морално одгајање). Четврто поглавље усмерава се на карактеристике наставника као носилаца образовног процеса. Посебан допринос у овом делу је аутентичан приступ у обради теме. Наиме, ауторке наставничку улогу стављају у контекст промена које су се одиграле у нашем друштви и разматрају како су различите реформе образовања усмеравале развој наставника. Истовремено, расветљава се и како се улога наставника опажа у домаћем образовном контексту, путем приказа митова о наставницима, да би се потом дала процена о кореспонденцији те слике с уобичајеним концепцијама о улози наставника. У поглављу се јасно издвајају компетенције које треба развијати код наставника и тиме дефинишу пожељни исходи њиховог образовања, али се истовремено скреће пажња на имплицитне садржаје које, упркос формалном образовању, наставници уносе у свој рад. Посебно место у овом поглављу заузима и важно питање оптерећења наставника и појаве изгарања унутар ове професије. У фокусу петог поглавља је образовни систем као целина. Разматрају се структура образовне делатности, положај и схватање детета у образовном систему и циљеви образовања (врло широко дефинисани). У овом делу, оригиналност и релевантност штита огледа се у бављењу деликатним питањима као што су улога образовања у креирању друштвених промена, злостављање у институцијама образовања и феминизација образовног система. Шесто поглавље, које се бави питањима евалуације образовног система, покреће низ круцијалних питања, која се тичу квалитета образовања, правичности и неједнакости у образовању, оптерећености ученика школом, апсентизмом и одустајањем ученика од школовања. У овом поглављу се разматрају и уобичајена питања евалуације знања, која се тичу класификације образовних циљева, оцењивања у школи, начина процене знања и

стандарда конструкције тестова знања. Последње, седмо поглавље, посвећено је кључним темама из кризне педагогије. Прилози које чине приручнички део уџбеника садрже, између осталог, садржаје за продубљену обраду појединих тема, смернице за примену појединих метода и техника истраживања и тестова знања, али и примере њихове употребе, корисне сажетке појединих делова градива који помажу студентима да боље организују своје учење, изводе из релевантних закона итд. Уопште узев, нема сумње да овај уџбеник нуди изузетно широк увид у област педагошке психологије односно психологије образовања, и да се дотиче свих важних теоријских и практичних питања из дате области. Поред обухватности, квалитету уџбеника доприноси и успешно реализована намера др Зоране Јолић Марјановић и њених коауторки да се читаоцима предоче шири, често имплицитни механизми креирања сазнања у овој области и тако омогући њихово критичко разматрање, те да се дужна пажња посвети низу педагошко-психолошких тема које су неоправдано скрајнуте у већини других уџбеника из ове дисциплине и уважи различитост корисника и пружалаца образовања. Позивајући се увек на најрелевантније изворе, кандидаткиња са својим коауторкама нуди драгоцену колекцију савремених сазнања из педагошке психологије, стављених у одговарајући вредносно-васпитни контекст.

2. Након избора у звање доцента, кандидаткиња је наставила да се бави изучавањем **емоционалне интелигенције**, што је резултирало објављивањем четири оригинална истраживачка рада у међународним часописима:

У најскорије публикованом раду, из 2019. године, који носи назив *Can ability emotional intelligence help explain intercultural effectiveness? Incremental validity and mediation effects of emotional vocabulary in predicting intercultural judgment*, кандидаткиња (заједно са ко-ауторкама А. Алтарас Димитријевић и Ј. Старчевић) даје преглед досадашњих студија које се баве корелатима и предикторима интеркултурне ефикасности, а потом детаљније разматра потенцијални значај који би у том погледу могла имати емоционална интелигенција. На јасан начин се износе мањкавости претходних покушаја да се одмери значај емоционалне интелигенције за интеркултурну ефикасност, које се у основи свode на недовољно разумевање конструкта емоционалне интелигенције, а потом и на проблеме у његовој операционализацији. Полазећи управо од уочених недостатака претходних студија, у истраживању изведеном на 336 студената, кандидаткиња испитује додатни допринос емоционалног речника (као сржне компоненте способности разумевања емоција) решавању интеркултурних проблемских ситуација, поврх доприноса који дају

базичнији конструкти вербалне интелигенције и црта личности. Додатно се проверава и да ли емоционални речник има позицију медијатора у односу између вербалне интелигенције и црте Отворености, с једне стране, и решавања интеркултурних проблемских ситуација, с друге. Резултати ове студије вишеструко су значајни: Прво, они показују да би вербална компонента интелигенције могла бити сржни фактор из домена когнитивних способности који доприноси интеркултурној ефикасности. Друго, резултатима се потврђују и учвршћују претходни налази о значајном уделу црте Отворености у разумевању интеркултурне ефикасности, и поново у фокус ставља занемарени негативни ефекат црте Екстраверзије на успешност суђења у новом културном контексту. Коначно, доказује се значај емоционалне интелигенције као способности за интеркултурну ефикасност: а) разумевање емоција додатно доприноси успешности суђења и одлучивања у интеркултурним проблемским ситуацијама, поврх вербалне интелигенције и црта личности и б) вербална интелигенција и црта Отворености свој ефекат на интеркултурну ефикасност делом остварују управо преко способности разумевања емоција.

У првом раду који је објављен 2018. године, *A further step towards unpacking the variance in trait and ability emotional intelligence: The specific contribution of attachment quality*, кандидаткиња (са ко-ауторима А. Алтарас Димитријевић и А. Димитријевићем) приказује налазе студије о претходно слабо и несистематски истраживаном односу емоционалне интелигенције (као способности и као црте личности) са квалитетом везаности, с циљем да се даље расветли позиција (двојачко дефинисане) емоционалне интелигенције у пољу сродних диференцијално-психолошких конструката. У тексту се прво изводи теоријска анализа испитиваних конструката и њихових потенцијалних спона, а потом даје преглед скромног броја расположивих емпиријских налаза који се тичу тих веза. У оригинални истраживачки подухват креће се с три кључна питања, на које претходна истраживања нису успела да дају ваљан одговор: 1) Како су различите димензије и стилови везаности повезани с емоционалном интелигенцијом; 2) Које су у том смислу сличности и разлике између емоционалне интелигенције као способности и емоционалне интелигенције као црте; 3) Да ли квалитет везаности даје додатни допринос објашњавању разлика у емоционалној интелигенцији (као способности и као црти), поврх онога што објашњавају интелигенција и базичне црте личности? Резултати до који се дошло на узорку одраслих запослених испитаника ($N = 251$) 1) поткрепљују претходне налазе о позитивној повезаности сигурне везаности и емоционалне интелигенције и сугеришу да је та повезаност јача него што се претходно слутило и да се превасходно успоставља преко ниске анксиозности (као једне од двеју

димензија везаности); 2) потврђују очекивање да је емоционална интелигенција као црта снажније повезана с везаношћу од емоционалне интелигенције као способности, и то не само због сродности начина њихове процене, већ пре свега због њиховог концептуалног преклапања; 3) пружају финију слику о односу различитих аспеката емоционалне интелигенције с везаношћу, указујући на то да Управљање емоцијама из домена способности и Емоционалност из домена емоционалне интелигенције као црте чине најизразитије корелате везаности; д) потврђују да везаност има значајну улогу у предвиђању емоционалне интелигенције (као способности и као црте), чак и онда када се примени строг истраживачки нацрт унутар кога се њен допринос проверава поврх снажних предиктора као што су интелигенција и базичне црте личности.

Други рад који је кандидаткиња (с истим коауторима) објавила 2018. године, *Whichever intelligence makes you happy: The role of academic, emotional, and practical abilities in predicting psychological well-being*, дискутује значај интелигенције за психичку добробит појединца, разматрајући не само допринос когнитивних способности које се испитују традиционалним тестовима интелигенције (тзв. „академске интелигенције“), већ и оних из домена „неакадемских интелигенција“ – емоционалне и практичне интелигенције. Рад започиње прегледом расположивих налаза о односу између академске интелигенције и добробити појединца, уз издвајање социоекономског статуса као значајног посредника у овом односу; даје се и кратак осврт на истраживачке налазе који би могли упутити на природу односа емоционалне и практичне интелигенције са психичком добробити и указује на мањак студија које су се систематски бавиле овом темом. Из прегледа се јасно издвајају и главна истраживачка питања, која гласе: Да ли академска, емоционална и практична интелигенција дају независан допринос предикцији психичке добробити; да ли је њихов евентуални допринос директан или индиректан (посредован социоекономским статусом); која интелигенција и на основу којих својих компонената највише доприноси предикцији психичке добробити? На узорку од 288 одраслих испитаника утврђено је да академска и емоционална интелигенција доприносе објашњавању варијабилности у психичкој добробити, и то најпре преко својих компоненти флуидне интелигенције односно управљања емоцијама. Практична интелигенција у овом узорку није дала значајан допринос предикцији критеријума. Додатне анализе показале су и да је ефекат академске интелигенције на психичку добробит у потпуности посредован социоекономским статусом, што не важи за емоционалну интелигенцију, чији је ефекат на критеријумску меру директан. Штавише, у постојећој констелацији предиктора из домена способности, емоционална интелигенција се издвојила као најснажнији предиктор психичке добробити.

Добијени налази упућују на потребу да се јасније и прецизније мапирају области у којима различите интелигенције доприносе успешности и прилагођености појединца, уз претпоставку да би поље социо-емоционалних исхода могло бити оно у коме је емоционална интелигенција релевантнији фактор успеха од традиционалних академских способности.

Значај емоционалне интелигенције као црте у групи малолетних делинквената испитиван је у раду из 2016. године, *Bad past, gloomy future: The trait emotional intelligence profile of juvenile offenders*. Како би се допринело даљем расветљавању фактора који су повезани с појавом делинквенције код малолетника, кандидаткиња (заједно са ко-ауторима С. Милојевић, А. Алтарас Димитријевић и А. Димитријевићем) испитује израженост емоционалне интелигенције као црте код малолетних преступника у поређењу са контролном групом њихових вршњака из опште (неклиничке) популације. Резултати студије показали су значајне разлике у црти емоционалне интелигенције малолетних преступника и адолесцената из опште популаце: ова црта је свеукупно и на нивоу трију од своје четири супкомпоненте слабије изражена у групи делинквената. Специфичније, судећи по налазима ове студије, малолетни преступници опажају себе као мање успешне у разумевању и изражавању емоција, имају негативнију слику о себи, својој прошлости, садашњости и будућности, а извештавају и о мање успешној регулацији афекта, контроли импулса и ношењу са стресом. Утврђена одступања сагледавају се у контексту претходних налаза о психолошком профилу малолетних делинквената, и тиме смислено употпуњава досадашње разумевање специфичности психичког функционисања ове групе адолесцената. Посебно се указује на практичну вредност актуелних налаза и начин на који се они могу употребити унутар програма рехабилитације.

Своја истраживања из области емоционалне интелигенција кандидаткиња је приказивала и у форми саопштења на националним и међународним научним скуповима, редовно учествујући на уже-стручном *Интернационалном конгресу о емоционалној интелигенцији*. Ова група радова кандидаткиње тицала се: а) односа емоционалне интелигенције са другим диференцијално-психолошким конструктима (нпр. *Examining the relationship between emotional intelligence and Five-Factor Model personality facets*), б) адаптације и развоја инструмената за процену емоционалне интелигенције (нпр. *A synthesis of recent studies of the situational test of emotional management*), в) улоге емоционалне интелигенције у примени стратегија емоционалне регулације (нпр. *Trait EI factors: Bigger than the Big Five in predicting emotion regulation strategies?*) и д) значаја емоционалне интелигенције у образовном контексту (нпр. *Fostering emotionally intelligent schools*).

3. У периоду од претходног избора у звање, др Зорана Јолић Марјановић спровела је и објавила и неколико истраживања која се тичу **инструмената и поступака психолошке процене**, посебно у образовном контексту.

У раду из 2018. године, *The Mentalization Scale (MentS): A self-report measure for the assessment of mentalizing capacity*, кандидаткиња (у ко-ауторству са А.Димитријевићем, Н. Ханак и А. Алтарас Димитријевић) приказује процес конструкције и психометријске провере новог инструмента за процену ментализације. У раду се прво даје теоријско одређење конструкта ментализације, а затим и систематична евалуација претходних покушаја да се он ваљано операционализује. Читаоци се потом детаљно упознају с поступком конструкције новог, теоријски утемељеног упитника за самопроцену ментализације – тзв. Скале ментализације (Mentalization Scale) – и потоњом провером његових метријских карактеристика на узорцима из опште и клиничке популације. Приказани су резултати двају опсежних студија у којима је употребљен позамашан број психолошких мерних инструмената како би се понудила што потпунија слика о различитим аспектима ваљаности новопредложене мере ментализације. Резултати добијени на општој популацији показали су да та мера има а) добру интерну конзистентност, б) теоријски интерпретабилну трофакторску структуру и в) очекиване и смислене корелације са мерама сродних конструката и црта личности. Истраживање на клиничком узорку додатно је указало на могућност Скале ментализације да диференцира испитанике са граничним поремећајем личности од испитаника из опште популације. Налази који се приказују у раду говоре да је нова скала погодна за брзу и смислену процену ментализације како у истраживањима, тако и у клиничком контексту.

Развојем односно адаптацијом психолошких инструмената кандидаткиња се бави и у раду из 2017. године, *Assessment of social behaviour using the SSBS-2: Reliability and validity evidence gathered in Serbian student samples*. Овим она наставља своју делатност око валидације српске верзије једног од водећих инструмената за процену социјалног понашања ученика, који је првобитно припремила за примену у домаћој популацији у оквиру свог магистарског рада. Сада кандидаткиња (заједно са ко-ауторкама Љ. Исаковић и А. Грбовић) приказује налазе истраживања у коме су испитиване метријске карактеристике Скале за процену социјалног понашања у школи. Према резултатима добијеним на узорку од 516 ученика основних и средњих школа, а) обе скале инструмента (Социјална компетентност и Антисоцијално понашање), као и њихове супскале, имају одличну интерну конзистентност, б) предвиђена факторска структура скала успешно се реплицира у домаћем узроку, што говори о њеној робустности и стабилности; в) скорови

на скалама објашњавају значајан проценат варијансе у оцени вршњачког статуса, чиме се демонстрира и значајан предиктивни потенцијал овог инструмента. Добијени налази охрабрују употребу адаптираног инструмента за процену социјалног понашања у школском контексту Србије, нарочито у циљу раног откривања ученика под ризиком од развоја различитих облика антисоцијалног понашања.

Исте године кандидаткиња је објавила још један рад који се тиче психолошке процене, овог пута когнитивног процењивања: *Intellectual functioning in autism spectrum disorder: Cognitive profile and assessment recommendations*. У њему даје систематичан преглед претходних налаза о учинку појединаца с поремећајем из спектра аутизма на тестовима интелигенције, те изводи одговарајуће практичне импликације. Кандидаткиња посматра и организује налазе претходних студија кроз призму Кател-Хорн-Кероловог модела интелектуалних способности, чиме прави оригиналан искорак и значајан помак у односу на друге прегледе сличног типа. Наиме, постојећи прегледи се доминантно фокусирају на разматрање разлика у вербалним и манипулативном скору, док кандидаткиња кроз своју анализу даје изоштренију слику профила способности испитаника са поремећајем из спектра аутизма који карактеришу: слабости у доменима когнитивне брзине и радне меморије, снаге у визуализацији и квантитативном резонувању, те зависност учинка на тестовима флуидних и кристализованих способности од начина на који су задаци презентовани (вербално или невербално) и тренутног развоја језичких способности испитаника. Овакве карактеристике когнитивног профила, у комбинацији са типично присутним тешкоћама везаним за пажњу, социјалну интеракцију и разумевање језика, представљају значајан изазов за уобичајену праксу процене способности, па кандидаткиња износи и низ препорука како да се ова успешно прилагоди и спроведе.

4. Најзад, у последњем раду о коме ћемо овде извести, саопштењу на тему *The effect of Internet search on the assessment of knowledge base*, објављеном 2019. године (у ко-ауторству са К. Мојовић), кандидаткиња залази и у питања **стицања и верификације знања** у контексту первазивне употребе савремених информационих технологија. У раду су изложени резултати репликације два Вордова експеримената на домаћој популацији: првог у коме се испитује „ефекат мешања извора“ и другог у коме се проверава утицај интернет претраге на когнитивно самопоуздање испитаника. Резултати првог експеримента изведеног на 80 студената у потпуности су репицирали налазе оригиналног истраживања: испитаници којима је приликом решавања теста опште информисаности дозвољено да користе познати интернет претраживач показали су значајно већу тенденцију да сазнање до кога су дошли путем интернета припишу сопственој бази знања него што је

то био случај код испитаника који су користили мање познат претраживач, чиме је потврђено постојање „ефекта мешања извора“. Супротно, резултати другог експеримента изведеног на 240 испитаника нису дали очекиване налазе: у домаћем узорку (не)могућност употребе интернет претраживача приликом решавања теста опште информисаности није имала значајан ефекат на когнитивно самопоштовање испитаника.

* * *

Резимирајући резултате научно-истраживачког и педагошког рада др Зоране Јолић Марјановић констатујемо следеће: Од претходног избора у звање, 2015. године, кандидаткиња је објавила један универзитетски уџбеник и укупно 20 радова – пет чланака у међународним научним часописима и 15 саопштења на међународним и домаћим скуповима, штампаних у целини (укупно три) или у изводу (укупно 12); реч је притом о радовима који дотичу важна и сложена психолошка питања, а у којима кандидаткиња демонстрира своју компетентност да уочи и прецизно формулише сржне истраживачке проблеме и да, захваљујући својој систематичности, темељитости и зналачкој употреби научне методологије, понуди теоријски релевантне одговоре и корисне препоруке за праксу. Осим тога, др Зорана Јолић Марјановић потврдила се као успешан наставник, који – како сведоче и њене доследно високе оцене у студентским евалуацијама – уме студентима да појасни комплексне психолошке проблеме, сликовито и систематично им предочи савремена сазнања из одређених области психологије, подстакне их на критичко промишљање и пренесе им софистициране практичне вештине из домена индивидуалне психолошке процене.

На основу увида у њену биографију, научно-истраживачке продукте и педагошки рад, закључујемо да др Зорана Јолић Марјановић обједињује у себи квалитете плодног истраживача и посвећеног универзитетског наставника. Сходно наведеном и имајући у виду да су испуњени сви формални услови за то, **предлажемо изборном већу Филозофског факултета да др Зорану Јолић Марјановић изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Општа психологија.**

У Београду, 17.01.2020.

Комисија:

др Ана Алтарас Димитријевић
ванредни професор
Филозофски факултет у Београду

др Данијела Петровић
редовни професор
Филозофски факултет у Београду

др Јелена Старчевић
ванредни професор
Педагошки факултет Универзитета у Крагујевцу